

بخش کشاورزی برای تحقق مأموریت‌های خود از جمله تأمین امنیت غذایی جامعه و ایفای نقش مؤثر در تقویت استقلال ملی، نیازمند گذر سریع از مرحله تولید معیشتی و سنتی به مرحله تولید صنعتی و تجاری است. از طرفی مکانیزاسیون به مثابه رویکردی است که نیل بخش کشاورزی به مرحله تولید صنعتی و تجاری را ممکن می‌سازد. بنابراین، ضرورت دارد تا با اتخاذ تدابیر مناسب به توسعه آن پرداخت. از مشکلات پیش روی توسعه مکانیزاسیون کشاورزی، عدم وجود مهارت فنی کاربران ماشین‌های کشاورزی است. برای برنامه ریزی در این حوزه تعیین مواردی از قبیل تعریف مکانیزاسیون، فرآیند و الویت بندی مهارت فنی کاربران الزامی است. از همین رو پژوهشی به منظور تدوین برای اولویت بندی ماشین‌های نشاکار که دارای بیشترین قابلیت اجرا باشد، انجام شد. پژوهش مذکور از نوع کاربردی و توصیفی بوده و به روش پیمایشی و اسنادی صورت گرفته است. به منظور گردآوری اطلاعات از ابزار پرسش نامه، مصاحبه و مشاهده میدانی کمک گرفته شد. نمونه آماری در این پژوهش، ۱۵ نفر از متخصصین در حوزه ماشین‌های کشاورزی بودند. اولویت بندی ماشین‌های نشاکار برنج در استان گیلان و تحلیل مهارت‌های فنی کاربران به عنوان هدف اصلی تحقیق در نظر گرفته شد. بر اساس نتایج تحقیق، نشاکار دای دونگ ۴ ردیفه با وزن ۰/۱۹۴ و ضریب ناسازگاری ۰/۵ انتخاب اول در بین پاسخگویان بود. کوبوتا ۴ ردیفه و دای دونگ ۶ ردیفه سوار به ترتیب با وزن ۰/۱۶۷ و ۰/۱۵۴ و ضریب ناسازگاری ۰/۰۵ در رتبه‌های دوم و سوم قرار گرفتند. همچنین، قابل ذکر است که نشاکار تونگ یانگ ۴ ردیفه در رتبه آخر قرار گرفت.

کلیدواژه: مکانیزاسیون، ماشین‌آلات کشاورزی، مهارت فنی، نشاکار برنج، اولویت بندی